העובדת מאז כדוגמנית המועדפת על דורין.

קיטי, צעירה ממוצא אנגלי, אם לילדה והנשואה לישראלי, החלה עובדת כזבנית אצל דורין. יום אחד עמד הצלם בן לם לצלם קולקציה של דורין עבור אחד מעי־תוני־הנשים הידוע בשל עמודי־הצבע שלו. דורין לא חיפשה רחוק. היא הציעה את קיטי ואת גינט, ומאז לא חדלה קיטי להצטלם. אומרת עליה דורין: „קיטי היא הבן־אדם היחידי בעולם שאני מכירה, שלמרות כל הצלחותיו הוא עדיין נאיבי ולא־מקולקל. אין עוד בן־אדם כמוה. היא אשה משגעת, עקרת־בית משגעת, אמא משגעת, פשוטה, בעלת חוש־הומור, כמו ילדה גדולה המשח־קת בדוגמנות. אני לא משלמת לה כסף עבור עבודתה, אני נותנת לה בגדים. את קיטי אני ממש מלבישה. זהו אחד התענו־גות הגדולים שיש לי מהמיקצוע.“

כמעט בבת־אחת החלה ההצלחה חודרת אל עולמה של דורין. בגדיה המהממים, ה־נועזים, השובבים, כובעיה, צעיפיה, טורב־ניה ותכשיטיה — כל אלה הפכו אותה מתכננת ומעצבת־אופנה מן השורה הראשו־נה, עוד לפני שמלאו לה 25 שנים. הדוכן הקטן הפך חברה בע״מ, המעסיקה מיספר רב של אנשים, שתי מתפרות ומזכירה. כל אותה עת ליוותה את דורין בדרכה אמה, נאווה, המנהלת את העסק יחד איתה.

הקניינים רצו לראות את הדגמים ודורין אירגנה תצוגות־אופנה, בתחילה בגן בית הוריה, ובאחרונה במלון הילטון, כשהיא עובדת בקצב של שתי תצוגות־אופנה לחו־דש.

תצוגה זה כמו קירקס

דיא אינה מסתפקת רק בעיצוב ה־בגד והלבשת הדוגמניות, אלא גם מצי־גה את דגמיה בעצמה. „אני לא חושבת ש־תצוגת־אופנה צריכה להיות רצינית,“ היא אומרת. „זה צריך להיות כמו קירקס, כמו תיאטרון. אני מופיעה בתצוגות שלי בשביל הכיף, בשביל לעשות שמח, לא בתור יפה־פיית המיזרח. בעצם העובדה שאני מרשה לעצמי להופיע, אני מוכיחה שגם בחורה ש־הגוף שלה אינו מושלם יכולה, עם קצת תנופה וקצת שימחת־חיים, להיות חתיכה משגעת. הסיגנון שלי הוא צעיר עם נשיות קלה, מאד מתנפנף, לא מחייב, ובשום פנים ואופן לא אה־לה פאם־פאטאל.

יכולה לבוא אלי בחורה ואני אזרוק עליה צעיף, אחבוש לה כובע, אלביש לה חולצה ללא כתפיות ומיכנסי־קטיפה, והיא תצא בן־אדם חדש. מה שחשוב הוא הדימיון והעלי־זות. בגדים נועדו כדי ליהנות מהם, לא רק ללבשם, ואני פשוט נהנית לראות בחורות לבושות משגע.“

קשה לדורין להצביע על הנקודה שבה החלה ההצלחה בדיוק. לדבריה: „כל הזמן עבדתי כמו משוגעת, בהתחלה על קטלוגים וכעת על קולקציות. כעת אני עובדת גם על קולקציות של פירמות אחרות, כמו מש־כית ואיוניר. אני פתוחה לקבל רעיונות מכל אחד, אפילו מהמזכירה. יש לי אנשים שעובדים בשבילי ויילכו אתי עד הסוף. יש לי סניף בירושלים, מזכירה, שתי מתפרות שעומדות לרשותי, ואני יכולה להגיד בשקט שאני נותנת פרנסה לחמישים איש.

„פעמיים בשנה אני נוסעת לחו״ל. לא ל־פאריס או ללונדון, אלא להודו ולמיזרח. אני לא נוסעת לראות מה עשו, כי זה כבר ישן, אני נוסעת לראות מה אפשר לעשות. אני מאד מושפעת מארצות אכסוטיות, מצבעים ומפולקלור. הבד האהוב עלי ביותר הוא הכותנה. אני מייבאת בדים, וביחוד חשובה לי קומבינציה של צבעים.

„כעת אני מתחילה לעבוד לייצוא. יש לי חוזה עם ארצות־הברית, שם מגלים התעניי־נות גדולה בעבודה שלי. השנה אני נכנסת לשוק חדש לגמרי, ומתכננת גם עבור גברים וילדים. חוץ מזה אני מתכננת תילבושות לתיאטרון ולקולנוע, והיה לי הכבוד להל־ביש את בנות שלישיית שוקולד מנטה מס־טיק לקראת נסיעתן לחו״ל. יש לי חוג לקו־חות קבוע שאותו אני מלבישה, מבגדים ועד לשימלת־חתונה. לגבי חוג זה אני מרגישה אחראית באופן מיוחד, ומשתדלת לחדש את הקולקציה מדי חודש.

„אני עובדת עשרים־וארבע שעות בי־מה, ועבודתי נושאת פרי. אני אוהבת כל רגע ממנה. נדמה לי שהצלחתי להפיח חיים באופנה השיגרתית והמשעממת. ואם כן, אז באתי על שכרי.“

חן טרמפ לחייל

המנוי
קיבלת חשבון,
אנא, פרע אותו
ב ה ק ד ם.
מחלקת המנויים

קבלת מודעות לכל העיתונים
במחירי המערכת
פירסום אידיאל
אבן גבירול 110 תל־אביב
(פינת אנטוקולסקי)
טלפון 227117, 227118
חניה חופשית